

EIBENTHAL

Eibenthal je jednou z vesnic v horách rumunského Banátu, kde žijí čeští krajaní. Je to tradičně hornická vesnice, kde se až do roku 2006 těžil antracit v dolech na Baia Noua, v němž pracovali skoro všichni její dospělí obyvatelé. O tuto obživu přišli po tragické nehodě, po níž byl důl uzavřen. Nyní žijí v nejistých vyhlídkách do budoucnosti, mnozí už odešli za prací do Čech i jina. Drsné životní podmínky, špatné cesty a nedostatečná úroveň lékařské péče jsou jedněmi z příčin vzácné vstřícnosti a vzájemné podpory, kterou eibenthalští Češi projevují sobě navzájem i příchozím. Správně spadá Eibenthal a Baia Noua pod primarii (radnici) v Dubové. Primarem (starostou) je momentálně Čech z Eibenthalu, pan Viktor Doskočil.

Dalším specifickým Eibenthalu, stejně jako ostatních českých vesnic, je oddanost křesťanské víře, zde větvi římsko-katolické. Vlastně všechno se točí kolem náboženských svátků. Kolektivně a neodchylně se zachovávají doby návštěv kostela, postů i slavností, bálů, společných veselí. Vesnické společenství se pravidelným setkáváním s duchovní náplní stmeluje, a také snáze překonává smutek z odloučení a ze změn, které po odchodu sousedů a blízkých nastaly. Eibenthal má svého duchovního správce, je jím gernický rodák Pater Václav Mašek. Ten bdí nad dodržováním náboženských povinností i nad výchovou dětí a pro místní je velkou autoritou. Své víře Eibenthalští, dospělí jako děti, věnují mnoho hodin týdně.

Tuto zakotvenost v tradici respektuje i vedení místní školy, například udělováním volna o vánočních či velikonocích svátcích (oficiální rumunská církev je církev ortodoxní s gregoriánským kalendářem). Eibenthalská škola měla ve školním roce 2008/2009 38 žáků, z toho 6 v pobočce na Baia Noua, což je vesnice vzdálená od Eibenthalu asi 3 km a v místní škole je 1.-4. třída. Na Baia Noua i v Eibenthale je v provozu školka.

Rumunská základní škola má osm tříd, povinné školní vzdělání je desetileté. V Eibenthale se vyučuje v rumunštině, a to i na prvním stupni. Ředitel i celý učitelský sbor (7 členů) jsou Rumuni, učitelka prvního stupně, Michaela Pospíšilová, je Češka, eibenthalská rodačka. Žáci eibenthalské školy získávají přední místa ve vědomostních soutěžích a olympiádách a většina jejich absolventů dál úspěšně pokračuje na středních, někteří i na vysokých školách. Rumunský školní rok začíná 15. září a končí 15. června.

Hlavní organizátorkou a sponzorkou většiny kulturních či školních událostí roku (Májové svátky, Kinderbal, vánoční oslavy atd.), hostitelkou významných návštěv apod. je Místní organizace Demokratického svazu Slováků a Čechů v Rumunsku, jejímž předsedou je pan Emil Flaška. DSSČ také sponzoruje vydání místního časopisu Eibenthalské období.

Děti píší o prázdninách

Můžu říct, že tutech prázdninách jsem si užila jakžtak moc, jako pro moje rodiče, protože voni mi „platili“. Nejvíce v tutech prázdninách mi bavilo, když mně řekla Denisa, že pojedeme k moři na dva tejdny, to jsem se nemohla dočkat, protože nikdy u moře jsem nebyla. Když jsme stihli do Oršavy, tak tam nás čekal jeden autobus s druhyma dětma a pak jsme odjeli. Když jsme tam dorazili, do Castinestiu, tak nás čekali nějaký pání, aby nás ubytovali. A potom druhý den už jsme se špláchali ve vodě, v moři, a to jsme dělali hnedle každý den, někdy i přselo, tak jsme neměli štěstí jít nikam, tak jsme stáli doma.

A tak to pokračovalo, celý dva tejdny. Pak jsem byla ještě pěšky v Čiklavě a potom jsem šla na tři dni do Oršavy, protože tam byl svátek Oršavy. Pak jsem byla asi třikrát na Známancech na pikniku, a tam jsem se taky hodně bavila. No a naposled jsem byla na veselce. A to bylo všechno v prázdninách, kde jsem byla. Pak jsem byla doma, jsem si něco psala, jsem dobývala, na švestky a na slívy jsem chodila sbírat a tak dál...

To bylo všechno o prázdninách!

Josefka Steinerová

Já ve prázdninách jsem byla ve Mehadie u mojeho bratrance. Jsme si tam hráli, jsme se procházeli v parku a jsem poznala jeho kamarády a kamarádky. Jsem byla doma, jsem si hrála s mojí sestrou a jsem si psala úkol. Jsem chodila někdy do kostela a k mojí babičce. Doma jsem se vozila ze kolem a ze rolama a jsem procházela moji sestru s kolem. Jsem chodila i do Oršavy s mojema rodiči nakupovat.

A tulika jsem dělala v prázdninách. Adela Popescu

Prázdniny byly dlouhé a moc pěkné. V těchto prázdninách jsem byl na Gerníku ve táboře. Tam jsem si udělal mnoho kamarádů ze Čech. Tam jsme se učili mnoho věcíh a také krásné hry. Nejvíce se mi líbilo, když jsme jeli po šňůře ve vejšce. Jeli jsme na koni a dělali jsme si taky fotky.

Byl jsem taky ze rodinou u Dunaje a jsme se koupali. Voda byla teplá a čistá. Byl jsem taky ze babičkou na poli. Pomáhal jsem hrabat seno, sbírat švestky. A tak se skončily prázdniny a teď začala zase škola a úkoly.

Emil Pervulescu

Prázdniny v roce 2008 se mně hodně líbily. První hezkej zážitek z prázdninách byl, že přijel k nám kamarád z Čech jménem Standa, s kterým jsme chodili večer ven a taky na diskotéku. Těžší bylo, že on musel odject a nemohl s námi do tábora, který byl super, hráli jsme denně asi 20-30 hrách a měli jsme výborný jídlo, také jsme jezdili po laně, kde jsem se trošku bála, poprvé, ale podruhé už ne, což jsem měla, protože mě nemohli ustavit. Také jsem se v táboře umístila na jednej hře na třetím místě a na dvouh na prvním, také jsem se umístila na prvním místě za nejlepší jedlici.

Za nějakej čas jsem šla pěšky do Čiklavy, kam jsem bohudíky došla, kde jsem přespala venku jednu noc.

16. srpna měla jsem narozeniny a pan učitel mě vzal k Dunaji, kde byl ještě Alois, Týna a Martin, učitele kamarád. Stáli jsme na schodech, já za Týnou a vona za Aloisem, ale měla vestu, s kterou se nemohla utopit, Alois ji strčil, ona mě, a jak já jsem neuměla plavat, jsem se začla topit, ale našťestí pan učitel mě vyndal. Když jsem přišla domů, maminka mě čekala s překvapením.

Potom jsem byla na Rovensku, kde se mně líbila mládež. Když jsem přišla domů, maminka za pár dnů musela na pouť do Medjugorie a už máme týden školy za sebou a já jsem mami ještě neviděla. Zítřa vojíždím já, snad ještě mami uvidím.

Bernadeta Pospíšilová

Já ve prázdninách jsem byl v Gerníku na táboře, jsme tam hráli hodně hrách a jsme se vozili na lanovce. Na lanovce jsme se dávali jen dvakrát, a to bylo moc hezký, jsme hledali poklad poslední den a jsme zpívali večer na táboráku.

Eště jsme byli ve Svinici a jsme hráli fotbal a jsme prohráli ze 6:1. Eště jsme byli v Herkulesu ze festivalem, jsme tancovali.

Štěpán Pospíšil

Události

• O prázdninách zorganizovali a finančně zajistili čeští TOMíci (Turistické oddíly mládeže) a Liga lesní moudrosti letní tábor pro děti, který se konal v krásném prostředí gernických mlýnků. Prvního turnusu se zúčastnilo třináct eibenthalských dětí a čtyři dívky ze Svaté Heleny, já s manželem a tři z našich dětí. Starali se o ně zkušenější vedoucí z Čech, kteří tábor v dešti vystavěli, kromě organizování programu kontrolovali stav dětských ponožek, úklid stanů, ač sami nekřesťani, dohlíželi, aby se konala společná modlitba. Děti spaly ve stanech, umývaly se v potoce a skvěle se stravovaly v polní jídelně. Tábor měl taky vlastního lékaře. Počasí, které před začátkem tábora bylo deštivé a nevypadalo to moc nadějně, se s příjezdem dětí vyjasnilo, sluníčko vydrželo svítit celých deset dní, takže i ledová voda v potoce se ukázala být příjemnou na vykoupání. Stroj času přenášel táborníky do různých dob a kontinentů, a tak se skrze hry děti dozvídaly stále něco nového o cizích zemích a dávných časech, přičemž si taky užily spoustu legrace. Vedoucí jim vybudovali hřiště na volejbal, nohejbal či přehazovanou. Po večerech se sedalo u ohně, zpívaly se písničky, hrály různé scénky... V neděli jsme zašli do Gerniku do kostela a na jarmark, který se tam právě konal. Jednoho pozdního večera za námi přijela skupina Indiánů z Ligy lesní moudrosti. Když jsme se ráno vzbudili, tyčilo se mezi stany pravé indiánské týpí, které vybudovali přes noc. Celý příští den byl věnován právě Indiánům – vyprávění o historii Indiánů v Americe, o jejich zvycích a náboženství, viděli jsme různé indiánské předměty, zkusili si vyrobit čelenku, a dokonce rozdělat oheň bez sirek či zapalovače, jenom třením suchých dřev. Odpoledne se hrál indiánský golf. Další velkou atrakcí byl příjezd horolezců, kteří instalovali nad vysokým údolím lanovou dráhu. Každý z nás měl možnost zkusit si v helmě a jištěný dvojitou karabinou letět spolu s ptáky vysoko nad stromy. Skoro všichni jsme se báli, ale pro všechny to byl nakonec nezapomenutelný zážitek. Stejně jako celý tábor. Loučení bylo dojemné, smutné, ale i s nadějí, že se naši přátelé pokusí ze všech sil, aby se tábor u mlýnků mohl konat i v příštím roce. Moc vám děkujeme a těšíme se napříště.

• Janička Kaftanová a Kája Wagnerová přistoupily o prázdninách k prvnímu přijímání.

• Do Čech se odstěhovali Robert Havlíček, Aneta Urbanová a Ane Marešová. Všem přejeme v nové vlasti hodně štěstí, ať se jim daří ve škole a ať jsou spokojeni. Ane se na nás přijela začátkem listopadu podívat, měli jsme velikou radost.

• Opět se, v srpnu a v září, putovalo do Čiklavy.

• V polovině srpna přijela do Eibenthalu učitelka angličtiny Alena Skálová, vyslaná sdružením S při jazykové škole Glossa. Angličtinu vyučovala měsíc a půl v sídle Svazu, docházely děti i skupinka dospělých. Kdo chodil, neprohloupil, Aleniny metody výuky byly intenzivní a velmi účinné. Z jejího popudu a pod jejím vedením jsme se párkrát sešli s dětmi mimo angličtinu, spíš jako jakýsi „dětský klub“, kde jsme hráli různé hry a písničky a který bychom rádi obnovili. Alence se u nás moc líbilo a slibovala, že se za námi určitě přijede zase podívat. Díky Glosse i Aleně. Bylo by hezké, kdyby výuka angličtiny mohla probíhat častěji a déle.

• 4. září nás znovu navštívila skupina příznivců Banátu z českého podniku Mountfield, kteří přivezli pro naše děti spoustu krásného oblečení, hraček, a především devět jízdních kol. Vše jsme uložili do tělocvičny ve škole. Bohužel se některé věci začaly ztrácet, a proto bylo nutné je brzy dětem rozdat a neschovat je třeba na Vánoce. Kola nám předseda DSSČ pan Emil Flaška dovolil umístit v místnosti za poštou, odkud si je děti půjčují a střídají se mezi sebou. Momentálně jsou všechna kola v provozu, děkujeme.

• Sdružení S při jazykové škole Glossa darovalo peníze na pořízení dalších kytar a fléten pro hudbymilovné děti; firma Duhový skřítek darovala sadu žonglovacích pomůcek.

• 15. září začal nový školní rok. A naše škola dostala k dispozici mikrobuse, kterým se ujbánské děti vozí do školy a ze školy, oršavští studenti v pondělí do a v pátek z lycea, šoférem je pan Josef Doskočil.

• Mikrobusem jsme se vezli i na dětský festival v Baile Herculane, který se konal ve dnech 19. a 20. září pod záštitou DSSČ v Rumunsku. Byli jsme ubytováni v krásném hotelu, a výborně se stravovali v jiném. Čekání na jídlo si děti krátily jízdou na autíčkách. Sešla se spousta krajanů, zúčastnili jsme se slavnostního průvodu městem, množství dětských souborů mělo připravená

rozmanitá a velmi pěkná vystoupení, která shlédli taky český ambasador a konsul pánové Dokládala a Krivoš. Obdivovali jsme krásné kroje Gernických, svižné tance Bígerských, nejvíc zaujal asi slovenský Bihor – však jsou to taky profesionálové. Ani Eibenthal ale nezůstal pozadu, zatančili jsme si zase Víly, a to s velkým úspěchem. Bylo to možné vlastně díky tomu, že přijeli Lenka a Štěpán a Anička a Léňa a další z Ponče. Přivezli nám kostýmy a hlavně sebe, všichni jsme se na ně moc těšili a byli jsme šťastní, že se zase vidíme. A ještě jsme se užili i potom, na Eibenthale, kde se naši přátelé zdrželi ještě dva dny, ujaly se jich maminky dětí, které byly tancovat Víly na festivalu v Čechách.

- 21. září se ve vybíleném kamínu slavila veselka novomanželů Erika a Terky Bradáčových, kteří byli předtím oddáni v našem kostelíku. Hrála gernicko-bígerská muzika s hostujícími rumunskými hudebníky vynikající kvality.

- 28. září byl svátek sv. Václava, českého patrona. Václav byl vychováván ve víře svou babičkou svatou Ludmilou, jež se spolu se svým manželem Bořivojem nechala pokřtít. Václav byl na svou dobu velice učený a traduje se o něm, že jako české kníže vládl moudře a spravedlivě, přísluhoval při mších, ošetřoval nemocné a zraněné, hojně rozdával almužny. Především pro svou politiku vstřícnosti vůči německým sousedům, jimž raději platil daň, než aby vystavil zem válce, byl nejspíš roku 935 na rozkaz svého bratra Boleslava zavražděn. Svatý Václav je patronem české země, pivovarníků, vinařů, šlechty a duchovenstva.

- Pan děkan vydal krásnou knihu banátských písní s cédéčkem, na němž ke každé písni nazpíval první sloku, aby si každý mohl zaznamenanou píseň zazpívat. Už se na to zpívání těšíme.

- 17. října se v penzionu Melba v Dubové konalo za přítomnosti ambasadora pana Dokládala setkání s podnikateli z Čech, kteří se zajímají o možnosti podnikání v Rumunsku. Doprovázeli je Ivo Dokoupil z Člověka v tísní, pozvání přijali představitelé DSSČ, školy i primarie.

- 19. října jsme oslavili posvícení. Nejdříve ve vyzdobeném kostele, a potom nám na bále v kamínu k tanci skvěle zahráli naši muzikanti Cenko a Fidi doprovázeni hostujícím hráčem na orgu. Naproti kamínu

pan Jaroslav Pospíšil opékal předvolební mici, rozdávalo se i předvolební pivo.

- Od 20. října do Vánoc probíhala rekonstrukce školy na Ujbányji, zdejší školáci tedy dojížděli dolů do Eibenthalu. Změnil se proto i rozvrh, mladší děti chodily do školy dopoledne, starší odpoledne. DZS MŠMT ČR zapůjčil škole počítač se scannerem a tiskárnou.

- Rovněž na podzim byla v Eibenthale uvedena do provozu nová školní tělocvična (sala de sport), děti v ní každou přestávku mohou hrát ping-pong.

- 26. října měli posvícení na Bígru, bohužel bez muziky, protože muzikanti hráli na svatbě v Gerniku. Bígerští si ale vystačili sami a zatančili si i při reproduované hudbě, tancovalo se i na ulici před hospodou.

- Primarie nechala postavit dvě dětská hřiště, jedno v Eibenthalu, jedno na Baia Noua. Doufám, že budou nová hřiště dětem dlouho sloužit a že vy, děti, je užijete ve zdraví.

- 28. října byl státní svátek ČR – 90. výročí vzniku samostatného Československa v roce 1918.

- 1. a 2. listopadu jsme vzpomněli všech našich zesnulých při velké slavnosti v kostele, a pak i večer při cestě na hřbitov zapálením svíček a modlitbou. Na Dušičky bylo letos nezvykle krásné počasí: teploty přes den se vyšplhaly nad dvacet stupňů a i noc zůstala teplá, a jako by nejkrásněji bylo tentokrát na hřbitově, kde svítily stovky jasných svíček, které zářily jako vzpomínky na naše drahé zemřelé.

- 8. a 9. listopadu se konalo martinské posvícení na Rovensku, hrála bígersko-gernická muzika, tradičně

přijely desítky hostů z Čech, rodáků i českých milovníků Banátu.

- 16. listopadu přistoupily k prvnímu přijímání Karla Zislerová a Josefina Herrmannová.

- 17. listopadu byl státní svátek ČR, který je na památku smrti mladého básníka Jana Opletala, jenž zahynul za druhé světové války za okupace Československa nacisty, a následných studentských protestů, slaven jako Den studentstva. 17. listopadu 1989 začala v tehdy socialistickém Československu tzv. Sametová revoluce, která nekrvavou cestou svrhla komunistickou totalitu.

- 11. ledna jsme se v hojném počtu sešli na faře, kde jsme za doprovodu harmoniky pana Viktora Pospíšila zpívali písně, které sepsal a vydal pan děkan Mašek. Pan děkan nám připravil také pohoštění, ale nejen proto bylo toto setkání velice příjemné. Je to vždycky krásné, když se můžeme sejít se sousedy a společně si zazpívat. Děkujeme panu děkanovi, že tuto krásnou sešlost zorganizoval, a doufáme, že nebyla poslední, bylo to takové pohlazení u srdce.

- 14. února se na pozvání pana děkana přijel s námi rozloučit pan vikář, jenž byl nově jmenován biskupem. Mše měla slavnostní atmosféru, děti si pro pana biskupa připravily několik písní, jednu z nich složil náš pan děkan právě pro tuto příležitost. Nešetřilo se slovy díky, na všech bylo patrné dojetí. Od každého dítěte pak pan biskup dostal kytičku, děti od něho na oplátku sladkosti. Z kostela odcházel za potlesku všech přítomných.

- V únoru přišly velké sněhy, tak velké, že nějakou dobu jsme byli úplně odříznuti, nedalo se ani jezdit autem po vsi, natož sjet dolů k Dunaji.

- 22. února přijela opět Lenka Tretiagová a Ondřej Lipovský, aby se čtrnáct dní věnovali našim dětem. Poskytli jim intenzivní výuku pohybové a dramatické výchovy. Přivezli s sebou několik dětí z tanečního studia Light. Ředitelství školy poskytlo tělocvičnu k nácviku nové pohádky, která se jmenuje Hlasy země. Je to příběh o jedné horské vesnici, odkud odejdou všichni její obyvatelé, zůstane jenom jeden muž jménem Panturle a jedna stará žena. Tato stařena najde Panturlemu ženu, ti dva spolu začnou hospodařit, a

když ostatní vidí, jak se jim dobře daří, vrátí se všichni zpátky do rodné vsi. Téma pro české vesnice v Banátu dosti aktuální.

- 23. února se v kamínu konal Kinderbal s tradičně krásnými maskami, zpěvem, tancem a pěknými cenami.

- 12. března navštívili Eibenthal zdravotníci z Českého červeného kříže, kteří objeli vesnici, ošetřili nemocné, pomohli lékem, radou, dobrým slovem. Tuto jejich misi podpořila ČSOB.

- 14. –17. dubna se konalo celostátní kolo olympiády v českém jazyce v Rešicích pro sedmou a osmou třídu. První místo mezi sedmáky získala Ruth Pospíšilová, z osmáků se nejlépe umístila Hermina Havlíčková – na druhém místě.

- 23. dubna přijeli zástupci organizace TOM a Liga lesní moudrosti, kteří letos opět organizují letní dětský tábor u gernických mlýnků. Dětem ve škole promítli fotografie z loňského tábora, zahráli si s nimi pár her a stejně jako loni osobně obcházel rodiče zájemců.

- 25. dubna přijeli opět Lenka Tretiagová a Ondřej Lipovský, aby s dětmi ještě docvičili pohádku Hlasy země.

- 13. května hostila naše škola celobanátské kolo olympiády v českém jazyce pro 3.–6. třídu. Pro účastníky i učitele bylo připraveno bohaté pohoštění, které financovala MO DSSČ. Všichni jsme byli moc rádi, že jsme se zase sešli se starými známými při tak pěkné příležitosti. Z našich soutěživých se nejlépe umístila lonela Ošanová ze 6. třídy, která skončila na čtvrtém místě.

- 17. května se sesul svah u Hlubotiny a na několik dní zatarasil silnici do Oršavy.
- 19. května jsme se spolu s předsedou DSSČ Emilem Flaškou sešli na Svaté Heleně se zástupcem organizace Člověk v tísní Ivo Fíkem Dokoupilem a skupinou starostek, starostů a ministerských úředníků z Moravy, kteří si se zájmem poslechli naši prezentaci o Eibenthalu, darovali Eibenthalu tři počítače pro chystaná informační centra a odjeli s příslibem další podpory a pomoci. Pan Flaška byl pozván do Čech, kde se při hodnocení vesnic v soutěži o vesnici roku seznámil s úspěšně realizovanými projekty financovanými Evropskou unií.

- Během května bylo uvedeno do provozu informační a komunitní centrum Feustelův dům na Ujbányji. Scházejí se zde děti i dospělí k výuce angličtiny, hry na flétnu a kytaru, ke společným hrám. Přebývají zde při svých pobytech lektori a studenti, kteří nechtějí v Eibenthalu jenom obdivovat krásnou přírodu, ale rádi by byli také nějak užiteční svým krajanům. Až bude do domku konečně zaveden elektrický proud, začne zde také služba veřejného internetu – pro místní i příchozí.

- 21.–31. května – návštěva České republiky, na festivalu Tanec Praha vystoupily eibenthalské spolu s pražskými dětmi v představení Hlasy země. Z eibenthalských jeli Gaba Toma, Bernadeta Pospíšilová, Roland Straluciuc, Ana Havlíčková, Ionela Osan, Dean Doskočil, Denis Marica, Elena a Ionela Ciuverca a Hermina Havlíčková. Jeli jsme školním mikrobusem se šoféry Jozou Doskočilem a Jozou Hružou, doprovázely učitelky Doina Ciucur a Mariana Duica.

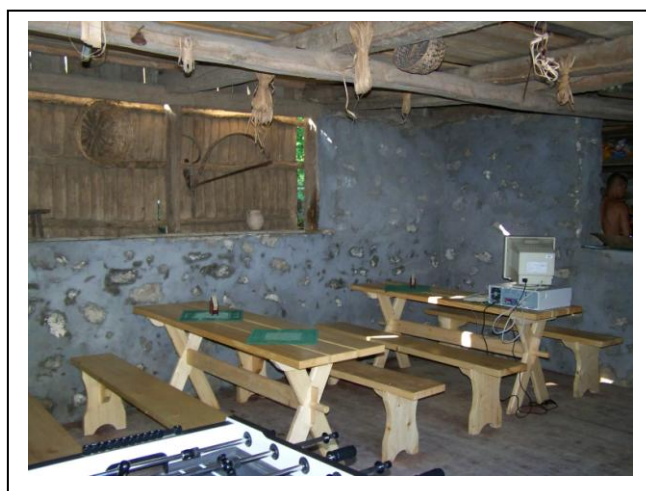
- 1. června jsme slavnostní mší a večerním bálem s tradiční slavností zavádění pod máj oslavili Májové svátky. Vyvolavačem byl pan Štěpán Zerzavý, družičkou a mládencem Denisa Flašková a Pavel Steiner.

- 9. června se rozloučili se školou osmáci tradičním banketem konaným v kaminu. Vše bylo krásně připravené, dojemné. Přejeme osmákům šťastné studium a další život.

- 12. června slavnostně skončil školní rok.

- 10. července přijela na Eibenthal keramička Zdeňka Benešová, která celý týden s dětmi a mládeží tvořila předměty z hlíny, které vypálí v keramické peci na Sv. Heleně.

- Rovněž 10. července zahájil provoz penzion a hospoda U medvěda, který má také sloužit jako informační centrum. Schází se zde především mládež, která se přes léto sešla na Eibenthalu v hojném počtu. V příjemném prostředí si tu můžou lidi popovídat, nebo třeba zahrát fotbálek.

- 11. července dorazil student pražské ekonomie Honza, který s dětmi hrál různé sportovní, poznávací i výukové hry. Brzy byl následován dalšími studenty Olgou, Jitkou, Kubou a Pavlem, kteří toto působení ještě rozšířili. Společně uspořádali pro děti olympiádu, pravidelné výtvarné dílny, věnovali se zpěvu a hře na kytaru a dalším aktivitám. Také pomáhali se sběrem eibenthalských vyprávění, pověstí či mapování lokální historie.

Přání dětí do nového roku

Já přeju lidem z Eibenthalu, ať jsou zdraví a ať mají štěstí ve všechno, co budou dělat, ať budou veselí, že se narodil Spasitel. A je prosim, ať už neodchází z Eibenthalu.

Já si přeju, ať jsem zdravý a ať vezmu dobrý známky ve škole, si přeju, ať muži pomohat rodiče.

Já přeju moje mami, ať je zdravá, a i moje tatínkovi i mojemu bratrovi a dědovi a babi a jim přeju ať všechno, co si přejou, ať to mají.

(Gabriel Toma)

Já přeji Roland a Gaba a Emil a Gordan a Ovidiu ať hráme každé den VOPICE.

(Ovidiu Doskočil)

Já přeju všem lidem z Eibenthalu zdraví, štěstí, Boží požehnání, pokoj svatý, pokoj v rodině, radost a všechny přání ať se jim splní.

Já si přeju sám sobě, ať mám hodně peněz, štěstí v lásce, ať mam jedno auto, jedno stavení s koupalištěm a s krásným autem, ať se stanu fotbalistem.

(Roland Straluciuc)

Já přeju Eibenthalu, ať jsou zdraví, ať jsou hodný, ať mají radost.

Já si přeju jeden počítač a jeden auto, ať su zdravá. Moje kamarádka je Andrea a já jí přeju, ať je zdravá a moudrá.

(Adela Popescu)

Já přeju všem lidem z Eibenthalu zdraví, radost a jeden rok hezký a plný radosti.

Já si přeju jedno stavení s koupalištěm, jeden laptop, jedna holka hezká a jedno auto Audi Q7.

Já přeju rodině mojí zdraví, radost a jeden rok hezký.

(Emil Pervulescu)

Já přeju Eibenthalu moc, moc zdraví a aby měli všeho, co si přáli.

Já by sem si přála jeden kluk abych mi měl rád.

Já přeju Adele, abych jí měl rád ten kluk, kterej se jmenuje ... a jí přeju, aby vona byla všechn její život moje kamarádka a aby měla mimino a ať se jmenuje Klára!!!

(Andrea Zislerová)

Já přeju lidem z Eibenthalu hodně štěstí, zdraví, Boží požehnání, pokoj v rodinách, práci pro muže aby mohli

udržovat rodiny, a všechno dobrýho, co si každé přeje pro sebe.

(aa)

Hlasy země

V dnu 22. února 2009 přijela zase pani Lenka a Ondřej na Eibenthal. Přijeli nás učit tancovat. Naučili nás tanec, který se jmenoval „čardáš“ a jiné tance. Učení těchto tanců nám šlo mnoho líp než vloni. Hodně nám pomáhaly děti z Čech, který už to uměly tancovat, a když jsme něco neuměli, tak nám to ukázaly. Divadlo, které jsme se učili letos, bylo lehčí a kratší než to loni, ale zajímavější. Byli jsme rádi, že jsme se zase něco nového naučili.

(Hermína Havlíčková)

V dnu 22. února 2009 přijeli sem zase pani Lenka a pan Ondřej. Přijeli sem, ať zase nás učili tancovat, ať deme do Čech. Oni stáli tady v Eibenthalu 14 dních, oni nás naučili tancovat čardáše. Jeden kluk od nás se menuje Gába, on měl na starosti rulu Panturle. A jedna holka z Čech se menuje Jiřina, ona hrála rol Aršuly. Bylo to hezký. Byly tady hezký hoky. Ale byly i dvě velký hezký, pěkný, krásný, a já sem tancuval z jednou z nich. Když Lenka mluvila, tak žádnej nesměl mluvit, když se jí plet někdo do řeči, tak začla břískat a nebo ho vyndala ven. Bylo to moc hezký, ale bude to eště heščí, až pudeme do Čech.

(Štefan Pospíšil)

V dnu 22. února přišla zase paní Lenka z Ondřejem nás učit divadlo. Naučili nás jeden tanec, který se jmenoval čardáš. Divadlo bylo o jednom Panturle a Mameše a o jedné Aršule. Překvapilo nás, že Lenka z Ondřejem přijeli z nějakýma dětma z Čechách a dohromady jsme se naučili jeden tanec.

(Josefka Steinerová)

V těch 14 dních, kdy přišlo taneční studio Ponec, mně se líbilo nejvíc tancovat a vyprávět z Lenkou. Ondřej je dobrý sportovec. Na Lence se mi líbilo, jak umí vysvětlovat a že umí moc dobře tancovat. Když jsme začli hrát to krásný divadlo, tak skraje to bylo těžký, ale jsem moc ráda, že jsme to zvládli a že jsme pozvali spousta lidí z vesnice. Po hodinách každý den jsme zustali jednu dvě hodiny na zkouškách a mně se to líbilo nejvíc tancovat čardáš a se mi eště líbilo, jak odcházeli lidi z vesnice. S Lenkou eště přišli nějaký děti: Anička, Bára a tamti už nevím, jak se menuvali.

Mockrát vás pozdravuju a už se těším na to třetí setkání.

(Ionela-Marie Ošan)

Milá moje Lenka,
mně se líbilo hrozně, jak jsme tancovali. Prvně jsem neuměla tancovat. Mně se líbilo, jak jsme stáli v tych sukních velikých. Kdy pudeme do Čech, tak tam pudeme tancovat. Muj táta šel do Čech dřív, ať tam dělá práci. Když nás filmoval kameraman, tak jsem se styděla. Se mně líbily ty šaty, který měly ty žáby malý, a ta veliká sukně. Mně se to moc líbilo a se také těším na setkání s nima.

Z milostí Adela

(Adela Popescu)

O dnu 22. února 2009 přišla Lenka a Ondřej na Eibenthal, přišli nás učit zase tancovat. Dva tejdny jsme se učili divadlo, které se jmenovalo Hlasy země. Toto divadlo jsme se naučili s pomocí dětí z Čech.

Divadlo, které jsme se učili letos, bylo hezčí než to, který jsme se učili vloni. Jsem rád, že jsme se zase něco naučili.

(Denis Marica)

Přišli v Eibenthalu nás naučit hrát nový příběh o Panturlem a Aršule. Přišli Lenka, dcera Lenky Anička, Tereza, Jiřina, Bára, Anička, Hanka, Ondřej, Martin, kameraman a Petr. Jsme se naučili hrát příběh ve dvou týdnech a jsme si hráli i hry. Tento příběh byl smutnější než ten příběh „Když víly přestanou čarovat“, mně se to líbilo a myslím, že i druhým se to líbilo.

(Ana Havlíčková)

Těch 14 dní, když tady byli tanečníci z Ponce, prošly prudce. První den nás naučili lehký tanec, který se tancoval večer na dětském bále. Druhý den jsme začli se učit tanec, který se jmenoval Hlasy země, hlavní roli hráli Gába, Jiřina a malá Anička, byli suprový. Každý večer jsem chodila z kámoškama Jiřinou a Terezou na procházku. Na rozdíl od loni bylo to smutnější, scházal nám Štěpán budoucí režizér, a spoustu dětí od nás, ale přišli druhý, který nás bavili. Děkujeme pani Lence Tretiagový a Ondřejovi za trpělivost. Stýská se nám, těšíme se na vás. Posílám hodně pusinkách hlavně kámoškám posílá Bernadeta.

(Bernadeta Pospíšilová)

Tuten rok jsem nebyl tak překvapený jako vloni, že přišli, ať tancujem, ale mě překvapili, že přijely s nima

eště některý děti z Čech. Tanec z tutoho roku byl kratší. Mně se líbil víc tanec z minulýho roku. Některý děti, který přijeli s nima sem, jsem poznal a s tamtěma jsem se skamarádil hned. Když sem přišli, byl sníh a jsem se s nima kouloval, ale než vodjeli, vyšlo i sluníčko a vyšly kytičky.

Rozdíl v tancůch, že v minulým roce bylo řeč o jednoho člověk, kterej se jmenoval Hanes a o jedný víle, kterou si i vzal za ženu. V tutom roce to bylo přesně inací, bylo řeč o jednoho muže, kterej byl silnej jako skála, kterej se jmenoval Panturle, o jedné babě, která se jmenovala Mameša, a o jedné překrásné a silné holce, která se jmenovala Aršula, která měla bejt jeho žena.

(Roland Straluciuc)

Milá pani Lenko,

Když na podzim jste u nás byli, tak jsme mysleli, že už víc nepřijedete sem k nám na Eibenthal, ale jste nám udělali velkou radost a jste přijeli znova a velké překvapení, že jste přijeli sem i děti.

Děkuji vám, že jste s námi znova tolik pracovala a jste nás naučila novej, krásnej tanec. Ten první tanec, co jsme se učili s vámi, se mi zdál těžký, ale tuten druhej se mi zdál lehčí. Nám teď schází vaše děti, s kterými jsem se skamarádil, a jsme si spolu několikrát hráli a učili se s nima tancovat. Scházejí i zkoušky, na které jsem tak rád chodíval, ten krásný tanec, který jste vybrala, se nám to v tuty době tak hodí. Čekáme i my, lidi ať přijdou zpět do naší vesničky, ať to je jak dřív, když jsme byli tady hodně dětí a se našla práce a všichni mohli vydělávat.

Děkuju vám za vaši práci, námahu a velkou trpělivost, s kterou jste nás učili tancovat.

Se nám po vás stejská a čekáme, ať se s námi znova sejdete.

Nashledanou, Gaba

(Gabriel Toma)

Letos na jaře v měsíci březnu měli jsme zrovna návštěvu paní Lenky ze Ondřejem, oni nepřijeli sami, ale ze někýma dětma ze Prahy. Když paní učitelka Nána nám řekla, že přijde Lenka, byla jsem moc ráda, že budeme se učit nové tance. Ten nový tanec e nám moc líbil i Karle a bysme si moc přály, abychom si ho ještě zatancovaly. Když jsem to vyprávěla Karle, jak to bylo hezký v Čechách, tak si přála moc i vona, aby šla jednouch do Čech.

Nashledanou Lenka od Larisy a Karly

(Larisa Pospíšilová a Karla Zislerová)

Olympiáda 2009

Olympiáda letošního roku se dělá v Rešicích. Jako moje první nacionální olympiáda byla moc hezká. Podle ostatních olympiádách, na kterých jsem byla, tato měla něco vzácnější, protože nebyli tam jen Češi, ale i Srbáci a Slováci, kterých bylo o mnoho více než nás, a proto jsme měli možnost poznat nejen český děti, ale děti, který mluvily jiný řeči.

V úterý ráno jsme vyjeli. Bylo nás osum, 4 holky (2 sedmačky a 2 osmačky) a 4 kluci (2 osmáci a 2 sedmáci). Ke polednímu jsme tam dojeli, jsme se ubytovali do internátu a skoro celý den jsme měli volný, mimo toho, že večer v pět hodin ve druhém lyceu bylo přivítání, kde byl pan ambasador a paní Vieroslava Timárová a ještě spoustu učitelů a inspektorů. Druhý den ve středu jsme měli psát test, který se mně zdál dosti lehký. Test trval tři hodiny, po kterém jsme se najedli a vrátili jsme se zpátky do internátu. Ve čtvrtek jsme jeli na procházku do přírody, okolo Rešic, kde nás ved jeden průvodce, který nám vysvětloval. Viděli jsme kaskádu Bigar a spoustu mlejnuh na vodu ve vesnici Eftimiu Murgu, kde jsme navštívili i školu velmi velkou a muzeum. Když jsme se vrátili, jsme se šli navečeřet, kde jsme i hned dozvěděli, jaký máme výsledky. Večer nás pan učitel Cesar, který nás doprovázel, zavedl na diskotéku, spolu ze všemi českými dětmi. Bylo to moc pěkné, aspoň mně se to líbilo, pro mě to byl nejzábavnější večer ze všech.

Poslední den měla bejt premiéra, na kterou se všichni těšili. Všichni se těšili a byli moc překvapení na výsledky. Ze sedmákůch já jsem skončila jako první, Bernadeta jako pátá a Roland sedmej. Ze osmákůch Hermína skončila jako druhá a Jozefka jako pátá. Každý dostal něco za odměnu a snad všichni byli spokojení a rádi za to, co dostali. Po premiéře jsme odjížděli znovu na Eibenthal. Mně se to moc líbilo a bych ještě chtěla i na druhý rok ject někam jinam.

(Ruth Maria Pospíšilová)

Vzkazy z nástěnky na stránkách www.eibenthal.eu

• které laskavě spravuje pan učitel Ondra

Milí a rozmilí známí a kamarádi v Eibenthalu a Baia Noua. Přejeme Vám všem všechno nejlepší, zdraví, štěstí a lásky v Novém roce. Nevěděl jsem dosud, že na těchto stránkách je možné poslat vzkazy, už to vím, a i když naši kamarádi Flaškovi a taky Mlezivovi teď v Ústí nad Labem, chceme se za Vámi letos podívat. Hlavně zdravíme Wagnerovy, Wisketovy, Urbanovy a všechny Flaškovy, které známe. Na brzkou shledanou.

Pavla a Mirek Nohavicovi

•
Dobrý den do Eibenthalu! S velikou radostí jsem si dnes přečetl na vašich internet stránkách nová čísla Eibenthalského období. Děkuji vám za krásné vyprávění dětí o prázdninách, táboře a za krásné fotografie. Našel jsem tam děti našich "domácích" – Jarky Pospíšila – Aloise a Bernadetu. Mějte se všichni dobře, ve zdraví přečkejte zimu. Každý den na pobyt v Eibenthalu vzpomínám. Doufám, že se s vámi zase brzy setkám. Váš věrný muzikant Starojické kapely **Jirka z Kopřivnice**

•
Drahý Eibenthale a Tví obyvatelé!

Přeji Vám všem veselého Silvestra a šťastný nový rok 2009, ve kterém se snad zase alespoň 2x shledáme. Taky díky Marii za pěkné přání! Doufám, že budete mít pěknou sněhovou, ale zase ne příliš tuhou zimu.

Váš p.u. **Ondra** z Nového Jičina.

•
O Vánocích myslíme na ty, na kterých nám opravdu záleží. Jsou jako bílé vločky, snášejí se na naši rozehřátou dlaň. I kdyby se nám nepovedlo všechny tyto vločky pochyvat a pošeptat jim tiché vánoční přání na dlaně, stále můžeme svá přání pošeptat do zimního vánku, a ten je roznese do všech koutů k našim blízkým.

Posílám jedno malé přání i k Vám ... všem Eibenthalským, kteří nejste letos mezi námi, ale vím, že vzpomínáte na svůj domov, a také všem návštěvníkům této stránky.

Šťastný NOVÝ ROK 2009, ahojky **Marie**

Moji milí v Eibenthale. Jsem už moc stará na to, abych se vydala za vámi do Rumunska. Je mně to líto, protože jsem o vás všech toho moc slyšela od svého vnuka a vašeho pana učitele Ondry Syrovátky a hlavně měla možnost některé z vás vidět tancovat letos u nás v Praze. Také jsem vás sledovala po představení, jací jste milí a srdeční. Úplně jiní než jsou tu lidé kolem nás. Buďte pořád takoví, i když vyrostete, a bude vás mít každý rád. Srdečně vás zdravím a přeji vám všem v Eibenthale hodně zdraví, babička **Eva Hrbotická**.

Milí přátelé, zase nám u Vás a s Vámi bylo tak hezky, že je těžké vracet se do Prahy. Těší mě však pomyslení, že za Vámi přijedeme počátkem května, doděláme představení Hlasy země a potom Vy přijedete za námi. V Praze zahrajeme nejen Hlasy země, ale také Víly, a sejdeme se s Robertem, snad i Anetou, panem učitelem Ondřejem a dalšími přáteli v Čechách. Mám Vás strašně moc ráda - já, Štěpán, Ondřej, Anička a další Vaši přátelé. Přeji všem moc zdraví a nekonečně děkujeme za všechno. **Lenka**

Zdravím krajany v Eibenthalu z Prahy. Jsem moc rád, že jsem mohl navštívit tyto stránky, a budu tak moci pravidelně sledovat, co nového tam u Vás je. Dále bych také rád řekl, že v Praze máme s klukama tým malého fotbalu, se kterým hrajeme ligu. Oficiálně se jmenujeme Ludeco Praha, od nové sezony navrhuju název Ludeco Eibenthal Praha, tím pádem se lidé začnou zajímat o název Eibenthal, o vesničky v Rumunsku. Název Ludeco je v Praze docela známý, takže si toho určitě všimne velká spousta lidí. Váš život, Vaše krajina, Vaše kultura, to vše mne moc zajímá, i díky tomu, že jsem tady v ČR poznal jednu z Vás. Naše stránky jsou <http://ludeco-team.blog.cz>, od nové sezony (tedy od prvního července) ponese tým již zmíněný název a také odkaz na Vaše stránky, na wikipedii i na obrázky. S přáním všeho dobrého Vás zdravím z matičky Prahy.

Petr Brdičko

Veselé Velikonoce,
bohatou pomlázku a Boží požehnání přejou Benediktovi všem návštěvníkům těchto stránek. Na Eibenthal posíláme co nejsrdečnější pozdrav a velikánskou pusou. Ahojky **Mariš Benediktová**

Dobrý den, poptávám výrobce koženého zboží – koňských chomoutů, strojů, sedel – dále dubové suché dřevo, výrobce dubového nábytku – pouze masivní dřevo. Pošlete prosím fotografie výrobků a Vaši představu o ceně. Telefon ČR +420 733 287 001. Hezký den **Tomáš**

Jmenuji se Milada Libecajtová, můj otec se narodil v Eibenthale v roce 1920. Jmenoval se František Šimek. V roce 1947 odešel do Čech. Jeho rodiče v Rumunsku zůstali. V roce 1975 jsem byla na návštěvě v Eibenthale u mojí babičky, Kurc Maria jsem psala na dopis adresu. Ráda bych se jela podívat na její domeček a taky jestli má nějaký hrobeček na místním hřbitově. Babička byla rozená Kubecová a děda Jan Šimek. Když jsem tam byla, tak u ní bydlel v podnájmu nějaký felčar, asi to byl místní léčitel. Také nás po okolí doprovázel Gusta Jager. Moc se nám tam s manželem líbilo. Ráda bych se do Eibenthalu ještě podívala. Taky bych ráda věděla, jestli tam máme nějaké příbuzné, co si ještě pamatuju, tak jsem byla v Oršově u bratrance táty, a ten byl holič. Ve vsi jsme byli také u strýce Frídy. Moc si toho už nevybavím, už je to 34 let, bylo mi tenkrát 22. Zdravím všechny v Eibenthalu. **Milada Libecajtová roz. Šimková**

Dobrý den, zdravím všechny české krajany v Banátu. O české komunitě v Rumunsku vím již dlouhou dobu, ale až teprve nedávno jsem se o Vás začal zajímat. Pročetl jsem si zatím několik článků na Wikipedii a stránky českých obcí v Banátu, taky bakalářskou práci Lukáše Hanuše. Doufám, že se někdy za Vámi přijedu podívat

Miroslav Bolek

SALUTARE DOMN DIRECTOR MULTA SANATATE
TUTOROR DOMN DIRECTOR HAI LA UN SALAU
IOHAN

Buna, az vrea sa doresc un Paste fericit tutoror profesorilor din scoala cu clasele I-VIII Eibenthal si multe salutari tutoror colegilor sau mai degraba fostilor colegi si fostilor profesori. Sper sa ne revedem cat de curand. Multumesc si la revedere.

Flasca Ane-Mari Inees

PRŮMYSLOVÁ ŽELEZNICE EIBENTHAL

Následující článek je první zmínkou o této dráze, neklade si nároky na úplnost a detailní správnost údajů.

ÚVOD

Vytěžený antracit z dolu na Baia Noua se dopravoval z dolu k Dunaji úzkorozchodnou železničkou. Ta byla koncem 60. let zrušena a dnes v její původní trase vede nově opravená přístupová cesta do obce Eibenthal.

VZNIK DRÁHY

Vznik železnice je prozatím obestřen tajemstvím, pravděpodobně se tak stalo začátkem 20. století, vzhledem k neurčitým zprávám o anglické lokomotivě snad i dříve. Provoz na dráze klidně plynul do doby, než začaly práce na stavbě přehrady nad Drobotou – Turnu Severinem. Po dokončení přehrady došlo ke zvýšení hladiny Dunaje, a tím k zatopení přecladiště, což byla příčina zastavení provozu v březnu 1971. Koleje dráhy ještě asi rok ležely, a pak byly "sneseny" buldozerem. Přehrada Železná vrata na Dunaji byla vybudována v letech 1960–1972.

POPIS TRATI

Rozchod 760 mm, délka asi 14 km. Dráha vedla od uhelného dolu na Baia Noua k přecladišti na břehu Dunaje. Trať železnice lze charakterizovat jako sklonově i směrově velmi náročnou, alespoň v první části od přecladiště k výhybně "u křížku", nacházející se na konci stoupání. V tomto úseku (odhadem dle současných stop v terénu) se běžně vyskytovaly oblouky o poloměru 50 m i méně, výškově trasa stoupala průměrně 60 % s lokálními extrémy až 80 %. Těmto odhadům odpovídá i složení vlaku, popsané později.

Výhybna "u křížku" se nacházela asi 5 km od Dunaje, umožňovala křížování vlaků o délce patnácti vozů. Přibližně 800 m před výhybnou (ve stoupání) se nacházela studna pro zbrojení vodou. Další studna se zásobníkem na 2000 litrů byla u depa. Trasování dráhy odpovídalo výškovému rozdílu (asi 360 m), který bylo nutno překonat. Nejdříve trasa vedla od přecladiště u Dunaje podél jeho přítoku – malého potoka. V jeho závěru, v místě zvaném Hlubotina, se trať obracela o 180° a po ocelovém

mostě o rozpětí cca 12 m (tzv. Červený most – největší na dráze) překročila potok a začala šplhat ve svahu nad Dunajem. Takto se trasa dostala do dalšího údolí, kde dále stoupala vysoko nade dnem podél dnes již zrušených dolů na azbest a chrom do vrcholového bodu – sedla, kde byla již zmíněná výhybna "u křížku". Od výhybny se trasa vlně po úbočí nad vesnicí Eibenthal zhruba ve vodorovné nivelitě. Na začátku dělnické kolonie Baia Noua se dostává na dno údolí a podél potoka opět začíná stoupat. Na konci kolonie se nachází krátká odbočka k objektům depa a dílen, zatímco hlavní trať dále stoupá ke koncové výhybně u dolu. Železnice končila kusou kolejí pod násypkou.

PARNÍ LOKOMOTIVY

• Anglická lokomotiva, Dt – ve čtyřicátých letech odstavena u depa, byla údajně větší než Rešica. Nápravy měla uloženy pevně v rámu, což patrně bylo příčinou jejího odstavení. Není jasné, zda byla lokomotiva na dráze od počátku své existence – pravděpodobně ne, protože pro první stavební vlaky se nehodila už vůbec.

• Orenstein & Koppel, Dt

• Jung, Ct

• MKAG Budapest, Dt – lokomotiva měla rozvod Stephenson, jeden z napaječů byl sací, na Baia Noua od roku 1912, přišla jako ojetá (starší).

Výše uvedené lokomotivy se fyzicky nedočkaly konce provozu – byly odprodány nebo sešrotovány.

• Krauss Maffei, Dt – rozvod Heusinger, plochá šoupátka, voda ve vanách i v rámu, rejdovné nápravy (plus minus 40 mm), váha cca 14 t, výkon cca 80 koní - nejoblíbenější stroj.

• 6 ks Rešica – 150 koní, roky výroby 1954–55, pravděpodobně jde o tzv. "jednotný typ", dodávaný v padesátých letech na lesní a průmyslové dráhy po celém Rumunsku. Všechny parní lokomotivy byly opatřeny lapačem jisker v podobě baně na komíně, pokud už s ním na dráhu nepřišly. Toto opatření je vzhledem ke skupenství místního uhlí, sklonovým poměrům a z nich vyplývajícím mohutným výfukům stroje více než pochopitelné.

MOTOROVÉ LOKOMOTIVY

Na dráze se za celou její existenci vyskytla pouze jediná motorová lokomotiva, či spíše lokotraktor. Taková situace nebyla v Rumunsku nijak výjimečná, velký počet drah zažil pouze animální nebo parní provoz.

Zdejší dvounápravový lokotraktor byl dovezen z Telicu. Lokomotiva byla dle pana Flašky osazena mechanickou převodovkou Škoda. Převodovka měla tři rychlosti, které se řadily pomocí spojkového kolečka na hřídeli. Po dovezení prošla lokomotiva rekonstrukcí, při které byl dosazen nový motor z traktoru Kade.

Používala byla na pracovní vlaky, zde taková zvláštnost, že s ní směl jezdit jen pan Jozef Flaška, který též rekonstrukci provedl.

Tento stroj vyvolává řadu otázek. Zda se jednalo o stroj české výroby, typ BN 30, nebo odvozený, se můžeme prozatím pouze dohadovat. Otázkou též zůstává, za jakým účelem byla lokomotiva pořízena, neboť pro traťovou

službu, kde lokomotivy se čtyřmi nápravami a 150 koňmi výkonu vozily vlaky na hranici svých možností, se dozajista nehodila.

VOZY

Nákladním vozům se zde říkalo "kisny", pravděpodobně se jedná o nízkostěnný otevřený vůz. V průběhu let zde jezdily tyto vozy:

- původní – nosnost 2,4 t, dřevěný dvounápravový
- Ganz – nosnost 3 t, dvounápravový, přišly v roce 1912 s maďarkou
- Oradea Pullman – nosnost 7 t, podvozkové, neosvědčily se
- Magyaru Toplec – nosnost 10 t, podvozkové
- Satu Mare – nosnost 10 t, podvozkové, dodány v roce 1964, jezdily do konce provozu

Dále na dráze jezdil jeden osobní vůz, přestavěný z nákladního vagonu.

PROVOZ

Denně byly zatápěny parní lokomotivy – dole u Dunaje a jedna u depa na Baia Noua. Obvykla na rovinatém úseku jezdila "Maffeika", vždy s deseti vozy. Na stoupání od Dunaje ke křížku jezdily dvě "Rešice". Od překladiště u Dunaje odjížděly dva vlaky za sebou, každý s pěti prázdnými vozy. Na výhybně "u křížku" došlo k předání prázdných vozů a svěšení do jedné soupravy, naopak plné vozy byly rozděleny na dvě soupravy. Po tomto posunu se dva vlaky s "Rešicemi" s plnými vozy vracely k Dunaji a "Maffeika" s deseti prázdnými vozy odjíždí k dolu pro další náklad.

V lokomotivách, jež jezdily po rovinaté části tratě, se topilo zdejším uhlím, na "Rešicích" jezdících ve stoupání kvalitním uhlím z Petrošani. Četa vlaku na spádu byla tvořena strojvedoucím, topičem a třemi brzdáři (na pět vozů), na lokomotivě se brzdilo protipárou. Pokud vozy měly obržděny oba podvozky a jeden brzdář obsluhoval dvě brzdy, pak bylo bržděno 100 % zátěže, což ukazuje na extrémní výškové poměry.

Příležitostně se vozilo i dřevo (důlní výstuž). Na rovinatém úseku byli brzdáři jen dva. Dráha měsíčně odvezla 5 až 6 tun uhlí, správa dolu byla v Anině. Nakládka vozů se zpočátku děla ručně, později pomocí dopravníků.

Vozy se nakládaly na kusé koleji u dolu, která tvořila pokračování koncové výhybny. U Dunaje se vozy vysypávaly do dopravníků, koleje spočívaly na dřevěném mostě.

DEPO

Depo bylo umístěno asi 400 m od dolu (směrem k Dunaji). Sestávalo z původní budovy s dílnou (dvě stání) a nové budovy, upravené z prostor po zrušené lokomobile (další dvě stání). Pro provoz se používalo staré depo, na koleji k novému depu byly odstaveny lokomotivy a vozy určené na správkou.

Před starým depem byla nádrž na vodu o obsahu asi 2000 l. Nádrž byla umístěna na stojkách, takže voda tekla do lokomotivních tendrů samospádem. Voda se čerpala z potoka za cestou.

JINÉ ZAJÍMAVOSTI

Později bylo v okolí Eibenthalu otevřeno mnoho malých dolů (šachet I.E.M. Oršova), v současné době (rok 2004) jsou všechny zrušeny. Pravděpodobně se i tento materiál vozil po dráze, protože většina dolů se nalézala podél dráhy.

V oblasti se nacházely nejméně dvě lokomobily. Lokomobila "Wolf" (výrobce patrně R. Wolf, Magdeburg-Buckau) se nacházela v pozdější budově nového depa a vyráběla elektrický proud. Nejspíše přímo u dolu se nacházela lokomobila "Lanz", avšak již bez parního stroje (pouze kotel). Později byly lokomobily nahrazeny motorgenerátory.

ZÁVĚR

Dnes lze pátrání po stopách drážky nazvat klasickou železniční archeologií. Přecladiště u Dunaje je zatopeno – beze stop. V ose železnice vede jedna ze dvou cest do obcí Eibenthal a Baia Noua. Původní železniční mosty jsou rozšířeny pro silnici. Z větší části je v trase železnice vedena nezpevněná cesta. Kolejničky jsou rozptýleny po celé vsi. Z vozidel se dochovaly vany jedné z "Rešic" – tvoří nádoby studánky. Několik rámců vozů se povaluje v dědině, některé tvoří mosty přes potok. Zbylé vybavení bylo sešrotováno.

(Z článku Jana Andratschkeho dle vyprávění p. J. Flašky)

Svatováclavský chorál z 15. století

Maria, matko žádúcie,
tys královna všemohúcie,
prosiž za ny,
za křesťany,
svého Syna!
Kristeleison!

Ty jsi dědic České země,
rač pomnieti na své plémě,
nedajž zahynúti
nám ni budúcím,
svatý Václave!
Kristeleison!

Alois Jirásek

Blaničtí rytíři

Poslyšte poslední starou pověst a její proroctví, jež pověděl Slepý mládenec králi Karlovi zehnané paměti.

Hle, Blaník hora v hávu tmavého lesa... Na temeni Blaník zříš ve stínu buků, jedlí a smrků pradávne kamenné hradby, většinou sesuté... Ale pod hradbami, v hoře samé, dřímají ozbrojení rytíři, „svatováclavské vojsko“, dřímají a čekají, až nastane den, kdy bude potřeba jejich pomoci, až budou do boje povoláni.

Zachmuřeně shlíží Blaník na osamělou, od světa odlehlou krajinu, a jako by trud teskné dumy na něm a všude kol spočíval. Svatováclavské vojsko spí. Ještě není čas, aby vstalo. To bude ve chvíli největšího nebezpečí, až se na naši vlast sesype tolik nepřátel, že by celé království roznesli na kopytech svých koní.

Tenkrát budou viděna znamení: uschnou vrcholy stromů v blanickém lese, na temeni hory se zazelená starý uschlý dub a pramen u skály se tak rozvodní, že se bystřící dolů poválí. Tu pak se strhne velká, krvavá bitva v krajině mezi Blaníkem a Načeradcem. Rybník Pustý, u něhož se starý uschlý strom před bitvou zazelená, naplní se potoky prolité krve. I bude pláč a veliké zkormoucení pro ten zoufalý boj, ale Čechové se proti silnějšímu nepříteli hrdinsky bránití budou. V rozhodnou chvíli se Blaník otevře, rytíři v plné zbroji vyhrnou se z hory a svatý Václav jeda na bílém koni, je povede na pomoc Čechům a všechny nepřátele českého království ze země vyžene.

Ze Starých pověstí českých

Vznik Československé republiky v říjnu 1918

Zrození Československé republiky bylo vyvrcholením staletého národně emancipačního úsilí Čechů a Slováků. Závěrečnou část tohoto procesu nesmírně úspěšil vznik první světové války v létě roku 1914. Vůdčími osobnostmi zahraničního odboje se stali Tomáš Garrigue Masaryk, Edvard Beneš a Milan Rastislav Štefánik. Ustavili Českou a posléze Československou národní radu jako řídicí orgán protirakouského odboje. Vedle jejich diplomaticko-politických aktivit sehrál významnou roli i odboj vojenský. Toho se zúčastnily legie, tedy československé vojenské jednotky v zahraničí vytvořené z Čechů a Slováků žijících v cizině, z válečných zajatců a přeběhlíků. V českých zemích působil domácí odboj, v jehož čele stály vedoucí osobnosti politických stran a spolků. Dne 28. října 1918 byla oznámena kapitulace Rakouska-Uherska. Lidé začali živelně strhávat symboly monarchie a odpoledne byla na pražském Václavském náměstí oficiálně vyhlášena samostatnost. Nezávisle na událostech v českých zemích se o dva dny později přihlásila slovenská reprezentace Martinskou deklarací ke společnému československému státu. 14. listopadu se sešlo první zasedání Národního shromáždění. Dynastie Habsburků byla prohlášena za sesazenou a bylo přijato usnesení o nové formě státu – demokratické republice – a prvním prezidentem Československa byl jednohlasně zvolen T. G. Masaryk. Do funkce hlavy státu byl pak zvolen ještě čtyřikrát.

Zdroj: Odbor tisku a public relations MV ČR

Alena Skálová, učitelka angličtiny, byla tak hodná a našla si čas na rozhovor. Tady je.

Alenko, mohla bys nám, prosím, říct něco o sobě?

Je mi 23 let a studuju v Praze na filozofické fakultě estetiku a anglistiku. Vždycky jsem se ale zajímala víc o východní Evropu než o západ, a tak se v souvislosti s angličtinou dostávám spíš na jiná místa než do Anglie.

Jak a kdy tě napadlo jet do Banátu učit angličtinu?

Už dlouho jsem chtěla aspoň trošku poznat Banát, protože sem mamka hodně let jezdila a vyprávěla úžasné věci. Musím ale říct, že to, jak mi to líčila třeba jen před pěti lety, už dávno neplatí. Nebo je to v každé vesnici hodně jiné. Prostě jsem se sem chtěla podívat a poznat, jak se tu žije, ne jako turista, ale jako někdo, kdo třeba i s něčím trošku pomůže.

Jak padla volba právě na Eibenthal?

Volba vesnice nezáležela vůbec na mně a musím říct, že se mi do Eibenthalu ani tolik nechtělo. Ale pak jsem názor hned změnila a už bych jinam nechtěla.

Co bys o svém působení na Eibenthale řekla? Chodily k tobě děti i dospělí, jak na tom byli s angličtinou, jak je to bavilo, jaké dělali pokroky?

Ze začátku to nebylo s učením úplně jednoduché, protože každé dítě přicházelo s úplně jinými představami. Bylo těžké dělat to tak, aby to všechny bavilo a aby se i něco naučily. Ale v porovnání s českými dětmi mi přišli mnohem nadšenější z jakékoliv nové práce nebo nápadů, takže jsem sama díky nim přišla na spoustu

nových věcí, co se týká učení. A moc jim to šlo. S dospělými to také nemělo chybu. Bavilo je to, a i když měly třeba hodně práce, poctivě chodily.

Jak se ti na Eibenthale líbilo, co se ti tu líbilo nejvíc?

Líbilo se mi tu hrozně moc. Co nejvíc, je těžké říct. Možná to, že jsem se mezi místními lidmi cítila jako doma hned po pár dnech. A v něčem možná i trochu víc doma, než se cítím v mém doopravdickém domově. To, jak tady lidé žijí jen tím, co je kolem nich jak v časovém, tak prostorovém měřítku, ale je to život opravdový. To mě nadchlo.

Máš nějaké extra zážitky, o které by ses s námi chtěla podělit?

Zážitků je tolik, že mě ani žádný hned nenapadá. Ne tedy žádný úsměvný. Ale na co pořád myslím, je taneční představení eibenthálských dětí. Když jsem ty děti, které jsou vlastně hrozně pokorné a na nic si nehrajou, zlobí při hodinách a tak, viděla s takovým zaujetím tančovat a zpívat, a krásně, to mě úplně dojalo.

Myslíš, že má význam vyučovat v Banátu angličtinu, i když ji děti mají ve škole?

Smysl to určitě má. Nejen, že se přímo naučí alespoň základ angličtiny, kterou budou v každé střední škole potřebovat a pomůže jim, ale hlavně je myslím důležitý vztah k jazyku nebo k učení se vůbec, který je možné jim pomoci nalézt. A také je to pro ně zpestření, vzbuzení nového zájmu, nových nápadů, toho není nikdy dost.

HLASY ZEMĚ

Ve čtvrtek 21. 5. skončilo vyučování a my jsme s velkým očekáváním nasedli do školního mikrobusu. Dost jsem se divila už tomu, že vůbec vyrážíme. Pár dní před odjezdem totiž oršavskou silnici zavalila hora a hrozilo, že se některé děti nedostanou do města pro potřebné dokumenty. Málo pravděpodobné se ale sta-lo skutečností a po měsíci naplněném nejistotou, po-chybnostmi, klapotem počítačových kláves a buše-ním razítek jsme se ve žlutém mikrobuse s nápisem TRANSPORT COPII sunuli vpřed. Na Sv. Heleně jsme nabrali druhého řidiče, pana Josefa Hrůzu. Na půl ho-diny jsme se zastavili v Temešváru, kde jsme si prohlé-dli centrum. V pátek 22. 5. jsme asi v jedenáct dopo-ledne dorazili do Kutné Hory, prohlédli jsme Kostnici, upalovali na oběd. Setkání s pražskými – Lenkou a Ondrou na ulici a ostatními v jídelně – bylo krásné, ra-dostné, dojemné. Pro naše děti bylo radostným pře-kvapením setkání s Robertem, který se v září s rodiči odstěhoval do Čech. V divadle jsme pak viděli práci ostatních dětských souborů, viděli jsme děti z Ukrajiny s jejich etnografickým programem, který byl inspirující pro mnohé z nás. Po velmi úspěšném představení jsme mikrobusem odjeli do Úholiček, kde jsme rozvezli děti po ubytujících rodinách. V sobotu jsme se mikrobusem odvezli nejdřív do Roztok, kde jsme nakoupili karty do telefonu, potom do Dejvic a pěšky přes Stromovku do ZOO. Obdivovali jsme dostihové cvičiště, lodi na řece, Trojský zámek a jeho labyrint. Po večeři se sešli u jed-něch ubytovatelů, u rodiny Soperů, na ohni. Neděle – část dětí odjela do města za příbuznými, část šla se svými ubytovateli manželi Pišovými na procházku po Praze. Zbytek se vydal se mnou do Roztok, kde jsme měli zdarma zajištěnou prohlídku muzea. Poté jsme odjeli vlakem do Libčic na mši. Kázání bylo o tom, že Bůh je láska, že máme pěstovat lásku mezi sebou, pro-sit o příchod Ducha sv., a on bude působit mezi námi. Po návratu do Úholiček šla ještě část dětí na golf. V pondělí jsme se dovezli mikrobusem na Klikovku, kde nás čekal rozesmátý, vždy dobře naladěný pan školník Javůrek, který nám pomohl s parkováním a se vším, a svačina. Děti šly na Klikovku jako domů. Poté jsme od-jeli na koupaliště, kde si to děti moc užily – tobogán, lekce plavání. Večer jsme přejeli do Ponce. Tam jsme viděli překrásnou Milou sedmi loupežníků v podání ukrajinských dětí, a poté byla společná večeře. V úterý dopoledne jsme vzali děti na hřiště, odkud jsme vyra-zili na oběd do ZŠ Zahrádky, odtud pak na zkoušku do

Ponce. Ve středu ráno se na Klikovce objevila Olga Staňková, která vzala všechny naše děti do kina na film Noc v muzeu II. Učitelky zatím obhlížely nákupní cen-trum. Po obědě v ZŠ Zahrádky, kde nám milá paní hos-podářka sdělila, že vše dělají pro naše děti z lásky a že příští rok věnují školní sbírku na cestu našich dětí do Čech, jsme jeli na nákupy do Holešovické tržnice. Na Klikovce nás očekávali pražští studenti Štěpán a Jířa, kteří pustili dětem hudbu a tancovali s nimi, zatímco my jsme se věnovali rodině Knappově, která nám při-vezla svůj peněžní sponzorský dar. Potom jsme si za-hráli nějaké písničky s kytarou a šli spát. Ve čtvrtek jsme ráno všichni vyrazili do bazénu v Podolí, dost se ochladilo. Tam na nás čekal student Kuba. Následovala hodina a půl lekcí plavání pro děti i dospělé. Poté vši-chni odešli na rumunskou ambasádu, kde pro ně bylo připraveno slavnostní uvítání. Odpoledne byla zkouška na Klikovce. V pátek jsme s Lenkou a se Štěpánem vy-razili na procházku po staré Praze spojenou s posled-ním nákupem dárků. Odpoledne zkouška v Ponci, ve-čeře v Ponci, návrat na Klikovku. Ale to už byla sobota, balení a velké přípravy na velké cestování. Vše se naložilo do mikrobusu a odvezlo do Ponce. A pak už celá sobota byla pracovní, zkoušky a představení... Představení byla nádherná. Vysoká návštěvnost na di-vadle vysoké kvality. A když jsme po divadle byli v nej-lepším rozhovoru s přáteli, najednou se podíváme po divadelním baru, a všichni jsme strnuli nad tou scénou. Mezi stoly se tísnilo něco přes padesát tichých lidí, kteří se objímali a plakali. Všechno jímavě trnulo v za-huštěné atmosféře lásky a nepojmenovatelného stes-ku. „Strejček Joza“ a paní učitelky zavelely k odjezdu. V neděli ráno jsme už byli v Rumunsku. Na Eibenthal jsme vjížděli za řevu rokenrolů, za výskání, tance a obšťastňování Gabovými rapperskými kreacemi.

Hlasy země byly překrásné. Byl to triumf tvůrčí práce a nasazení Lenky a Ondřeje. Umělecky nádherná věc.

Každá taková akce stmelí lidi, kteří pracují nebo dobrovolníci pro společný cíl. Pro mě byl pražský týden týdnem vzorné spolupráce všech zúčastněných, ochoty, péče, lásky. Pro děti další příležitost k sebevyjádření. Velký dík patří úplně všem, se kterými jsme se setkali a kteří nějak pomáhali. Za naše eibenthalské děti děkuju všem, kdo se o ně starali a se vším pomáhali. A našim dětem za to, že skrze tanec pomohly svým lidem, díky nim se zase o Banátu ví v Čechách o něco víc – byla to od našich dětí služba pro celý Banát.

NH

KOMUNITNÍ A INFORMAČNÍ CENTRUM „FEUSTELŮV DŮM“

Účel

- 1) Klubovna pro setkávání a) na kroužcích – angličtina, hudební nástroje, zpěv, oddíl, výtvarná tvorba a další, výuka práce s internetem – děti i dospělí – předpokládaná pomoc asistentů (studenti z Čech, se zapojením místní mládeže) – jóga, zdravotní výchova.
- 2) Prostor, kde by tito dobrovolní asistenti mohli přebývat – už tu deset dní v provizorních podmínkách bydleli lektoři tance a dramatické výchovy Lenka Tretiagová a Ondřej Lipovský ze studia Light a divadla Ponec, studenti, kteří o prázdninách přijeli pracovat s našimi dětmi, chystají se další.
- 3) Prostor pro konání dílen při turistických zájezdech s lektorským programem.
- 4) „Internetová kavárna“ – výuka práce s internetem pro místní, děti i dospělé, možnost komunikace s přáteli a příbuznými, kteří se odstěhovali, možnost přístupu na internet pro turisty.
- 5) Expozice místních výrobků, umělecko-řemeslných i potravinářských, spojení na výrobce; informace o důležitých kontaktech; minimum.

Rádi bychom, aby centrum sloužilo především místním dětem i dospělým ke vzdělávání i zábavě, jako místo setkávání, ke komunikaci. Dále počítáme s tím, že sem zavítají turisté, kteří si budou moci nejen zajít na internet, ale také se na jednom místě seznámí

s výrobky a produkty místních lidových umělců a zemědělců, zjistí kontakty na ně, kam si pro výrobky zajít. Centrum by také mělo sloužit k přespávání lidí z Čech, kteří přijedou do Eibenthalu pomáhat – lektoři, studenti apod. Práce na domku svěřujeme místním řemeslníkům (zejména živitelům rodin s dětmi), kteří tak mohou lépe překlenout období nezaměstnanosti po uzavření dolů, mohou si ve větším klidu hledat práci a nemusí hned uvažovat o vystěhování.

Co už je hotovo

- 1) Pořízení domu a pozemku – 5000 RON = 35 000,- Kč (sponsor Dr. Feustel)
- 2) Zavedení elektřiny k domu – 1500 RON = 12 000,- Kč (sponsor Dr. Feustel)
- 3) Postavení venkovního suchého WC – 3000,- Kč (sponsor Dr. Feustel)
- 4) Vnitřní úpravy domu – oprava zdi, nové podlahy, omítnutí, vybělení, úklid, venkovní úpravy, zasklení oken, schody a dvířka na půdu, schody u vstupních dveří – práce + materiál (sponsor rodina Herrmannova, práce provedli místní řemeslníci) – 8000 RON = 50 000,- Kč
- 5) Zavedení telefonu (rodina Herrmannova)
- 6) Tři počítače (sponzorský dar z České republiky – PC s web kamerou – Mgr. Jaroslav Střelák, předseda mikroregionu Kounicko, starosta obce Krumšín, okres Prostějov, další dva PC – Ing. Zdenka Riedlová, starostka obce Vikýřovice, okres Šumperk) – jeden z těchto počítačů byl věnován penzionu a budoucímu informačnímu centru „U medvěda“.

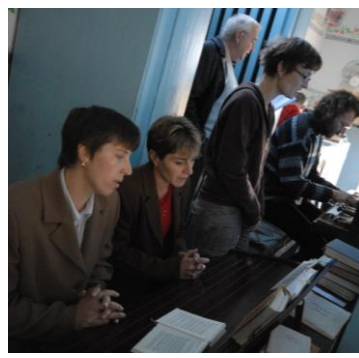
Centrum už zahájilo, přes provizorní podmínky, provoz. V letním období se dá používat i bez elektřiny (zavedení do domu se protahuje kvůli liknavosti rumunských el. podniků, což bohužel zdržuje využití darovaných počítačů). Probíhá zde tedy už výuka angličtiny, hry na kytaru, flétny, skromně na zemi tu už přespávali lektoři tance a asistenti z řad českých studentů, kteří v létě působili v Eibenthalu (pokračování v kroužcích, internet, oprava počítačů ve školách, sběr vyprávění místních pro archiv a zamýšlenou publikaci o Eibenthalu...). Očekáváme další dobrovolníky, nahlásili příjezdy prozatím až do září.

NH

Na táboře jsme hráli hodně her. První den spadl do vody Matěj Břeň, ale já u toho nebyla, po pár dnech jsem odjela na první přijímání. Ale když jsem přijela, zjistila jsem, že je až pozdějc, tak jsem odjela zpátky. Třetí den se použil stroj času. Někdy na začátku vyvěsili českou a rumunskou vlajku. A ještě k stroji, náš stroj času byl na perly z hlíny, a ten stroj času nás každý den přenesl do jiné země. Jedli jsme ve velkém stanu. Koupali jsme se v takovém jezeře.

Josefina Herrmannová

Eibenthalské posvícení

KINDRBÁL

ŘEHTÁCI

PŘIJELI LENKA, ONDŘEJ A DĚTI Z PRAHY, NÁCVIK V TĚLOCVIČNĚ ŠKOLY A FILMOVÁNÍ U KŘÍŽKU

MÁJOVÉ SVÁTKY, OLTÁŘE A OSMÁCI

PENZION
U MEDVĚDA
A
ZÁVĚR
ŠKOLNÍHO
ROKU

ZÁVAL NA SILNICI U DUNAJE, HRY SE STUDENTY, KERAMIKA A HLASY ZEMĚ

Jaro

Jaro je moc krásné období, kdy všechno si přichází k životu. Moc jsem ho čekala a těšila sem se na něj, ale už konečně jsem se ho dočkala. Tento rok jaro nám nák zpozdilo, pořád čas nevěděl, co chce; chvíli bylo teplo, chvíli pršelo, ale teď už se to trochu voteplilo. Pole už začínají zelenat, ptáci začínají se navracet z teplých zemích a kytky pomalu začínají rozkvétat. Lesy už jsou plné jarních kytek a dětí, který si hrajou a je trhají. Zahrádky jsou plné sněženek a petrklíčů. Dny se začínají víc a více oteplovat a se delší, to asi je znamení, že jaro už je tady. Lidi pracují v zahrádkách a na polích. Jaro už je tu a všichni jsou rádi, že prošla těžká zima a všechno přišlo k životu.

(Ruth Maria Pospíšilová)

EIBENTHALSKÝ ROK

2008/2009

Říjen

V říjnu všichni ptáci odletějí, ani jeden strom už není zelený, všechny zeleniny už se sklízají, zahrádky už jsou prázdné. Nebe už není nikdy jasné. Říjen je měsíc, kdy na nebi už se málokdy vidí slunce. Říjen je měsíc Panny Marie.

(Ruth M. Pospíšilová)

